

Sărutul razei din apus

Daniel Vișan-Dimitriu

Cine-ți pune ție roua în petale,
Floare ca și cerul unei primăveri
Care se alintă când pășește-agale
Înspre orizontul însoritei veri?

Cine-n dimineată roua vrea să-ți soarbă
Și apleacă-n juru-ți, în timid salut,
Dulcea unduire-a firelor de iarbă,
Așteptând, cu zorii, primul tău sărut?

Spune-mi, floare-albastră rătăcită-n glie,
Cine-alungă norii de pe-ntregul cer
Pentru ca lumina ție să îți fie,
Dinspre nemurire, unic mesager?

Dacă-i simți iubirea într-o adiere
Care, în petale, dorul său a pus,
Dă-i aroma-ți fină într-o mângâiere
Blândă ca sărutul razei din apus

Și îi fii cum alta-n gânduri nu i-a fost!
Dă putere nouă brațelor de vânt
Tu, găsind în ele veșnic adăpost,
El, purtând culoarea noului veșmânt!